

List Pasterski Biskupa opolskiego z okazji Tygodnia Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan w roku 2013

„Czego Bóg od nas oczekuje?” (por. Mi 6,6-8)

Drodzy Diecezjanie,

co roku w dniach od 18 do 25 stycznia razem z innymi Kościołami chrześcijańskimi przeżywamy Tydzień Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan. Tydzień poprzedza obchodzony 17 stycznia Dzień Judaizmu, a wieńczy 26 stycznia Dzień Islamu. Jest to szczególny czas przywoływania Bożego Ducha, aby przewyciężył podziały istniejące w nas i między nami. Tylko On może urzeczywistnić tę pełnię jedności w Chrystusowym Kościele i w świecie, o którą modlił się Jezus w przededniu swojej męki i śmierci: „aby stanowili jedno...” (J 17,21).

Myślą przewodnią tegorocznej modlitwy o jedność jest parafraza pytania zawartego w Księdze Proroka Micheasza: „Czego Bóg od nas oczekuje?” (por. Mi 6,6-8). Wspólne poszukiwanie odpowiedzi, podczas spotkań ekumenicznych, ma duchowo ubogacić i zbliżyć do siebie wszystkich, którzy w różnych miejscach na świecie będą prosić Boga o dojrzały kształt jedności wśród chrześcijan i o większą jedność między ludźmi w ogóle. Pomocą służyć nam będą teksty biblijne opatrzone komentarzami, których wybór i przygotowanie Papieska Rada dla Popierania Jedności Chrześcijan powierzyła w tym roku chrześcijanom z Indii.

1. Abyśmy podążali drogą wiary

Odpowiedzi na pytanie: „Czego Bóg od nas oczekuje?” chcemy poszukiwać w kontekście Roku Wiary przeżywanego w Kościele katolickim. Prorok Micheasz wzywał lud, by poszedł „w pielgrzymce na górę Pana... który będzie nas uczył swoich dróg, abyśmy mogli chodzić Jego ścieżkami” (4,2). Podobnie papież Benedykt XVI w Liście apostolskim *Porta fidei* zachęca chrześcijan i wszystkich ludzi dobrej woli, by nie obawiali się wyruszyć w „pielgrzymkę wiary”, w drogę, która trwa całe życie. Woła w naszą stronę: „Kościół jako całość, a w nim jego pasterze muszą tak jak Chrystus wyruszyć w drogę, aby wyprowadzić ludzi z pustyni ku przestrzeni życia, ku przyjaźni z Synem Bożym,

ku Temu, który daje nam życie – pełnię życia” (Porta fidei, nr 2). Bez pokornego i odważnego wyruszenia w drogę za Chrystusem nie będzie w nas dojrzałej wiary i nie będzie między nami ani jedności, ani autentycznej wspólnoty wiary. Tam, gdzie umiera wiara, umiera też więź z Bogiem, braterstwo pośród chrześcijan i ludzka solidarność.

To znaczy, że Bóg oczekuje od nas nade wszystko wiary, która jest odpowiedzią na Jego dar obecności i miłości. Jezus wyraźnie stwierdza: „Na tym polega dzieło [zamierzone przez] Boga, abyście uwierzyli w Tego, którego On posłał” (J 6,29). Trzeba więc bez lęku i obaw, ale też bez ociągania się, podejmować w codzienności trud kroczenia pielgrzymią drogą wiary. Czas ekumenicznej modlitwy niech nas na tej drodze wzajemnie jedna i uwrażliwia na to, abyśmy jako chrześcijanie, wraz z wyznawcami innych wielkich religii monoteistycznych, podejmowali wysiłek odkrywania wspólnych dróg ku Bogu, który jest naszym Ojcem i sensem naszego życia.

2. Abyśmy w wierze wzrastali

W kontekście pytania „Czego Bóg od nas oczekuje?”, prorok Micheasz apeluje o wierne wypełnianie Bożego prawa. Szczególnie podkreśla rolę sprawiedliwości i pokoju w historii relacji Boga z ludźmi. Podobnie jak inni prorocy z okresu monarchii izraelskiej, przypomina narodowi wybranemu, że to Bóg wyprowadził go z niewoli egipskiej i przez Przymierze powołał do życia w godności, równości i sprawiedliwości. Prawdziwą wiarę w Boga wiąże zarówno z osobistym uświęceniem, jak i poszukiwaniem sprawiedliwości społecznej, a wybawienie od zniewolenia i codziennych upokorzeń, jego zdaniem, domaga się tego, by człowiek „wypełniał prawo, okazywał bratnią miłość i w pokorze podążał za swoim Bogiem” (Mi 6,7-8). W ten sposób prorok wzywa lud do codziennego podejmowania trudu wzrastania w wierze.

W przypadku wiary chrześcijańskiej wzrost jest możliwy tylko w takim stopniu, w jakim otwieramy się na Jezusa, na Jego obecność, Jego miłość i bogactwo oferowanych nam darów. Trzeba bowiem pamiętać, że wiara nie jest niczym innym, jak tylko uczestnictwem w życiu Boga, przyłgnięciem do Niego jako do jedynego Pana, a także oparciem się wyłącznie na Nim. Rozwija się od postawy okazywania Bogu posłuszeństwa, a zmierza w kierunku całkowitego zawierzenia Mu swego życia, czemu towarzyszy ciągły wzrost pokoju i radości serca. Dlatego, jeśli nasza wiara ma prowadzić do oparcia się na Chrystusie i

powierzenia Mu swego życia, musimy w Nim uznać swego Zbawiciela, Dobrodzieja, który pragnie naszego szczęścia.

Całkowite zawierzenie Chrystusowi jest naszą jedynie właściwą odpowiedzią na Jego niezgłębianą miłość ku nam. Bez takiego ukierunkowania naszego życia nie może być pożądanego wzrostu wiary w nas. Trzeba też pamiętać, że wiara wzmacnia się i wzrasta przede wszystkim poprzez otwarcie się na Boże Słowo i na działanie Bożej łaski. Dlatego też wspólna modlitwa chrześcijan stanowi szczególną okazję do wzrostu i umocnienia wiary, z poszanowaniem różnorodności w jej wyznawaniu i przeżywaniu.

3. Abyśmy dawali wspólne świadectwo wiary

Papież Benedykt XVI mocno podkreśla fakt, że bez przekonującego świadectwa wiary, nie ma właściwie odnowy Kościoła, gdyż chrześcijanie są powołani do tego, aby „rozjaśniać Słowo prawdy, jakie pozostawił nam Pan Jezus” (Porta fidei, nr 6). Chodzi o to by, „być solą ziemi”, do czego zachęca nas hasło przeżywanego roku kościelnego w naszym kraju, czyli dawać wiarygodne świadectwo naszej wiary światu, nie tylko zwiastowanym słowem, ale postawą, zachowaniem, całym życiem, aby umacniać się nawzajem w wierze i pociągać do Boga niewierzących i zagubionych w wierze.

Niestety, brak pełnej widzialnej jedności Kościoła, niezgoda pośród nas chrześcijan i podziały między Kościołami i Wspólnotami chrześcijańskimi są ciągle zgorzeniem dla świata. Dlatego w kształtowaniu solidarności, braterstwa i większej jedności między nami trzeba widzieć, zgodnie z sugestią bł. Jana Pawła II, wyrazisty nakaz „chrześcijańskiego sumienia oświeconego wiarą i kierowanego miłością” (Ut unum sint, nr 8). W Roku Wiary trzeba się nam na nowo przejąć słowami Apostoła Pawła: „Przeto upominam was, bracia, w imię Pana naszego Jezusa Chrystusa, abyście żyli w zgodzie i nie było wśród was rozłamów; byście byli jednego ducha i jednej myśli” (1 Kor 1,10). Tylko w ten sposób możemy być autentycznymi świadkami wiary.

Konkretną okazją do składania takiego świadectwa wiary mogą być nasze ekumeniczne i międzyreligijne spotkania modlitewne. Zapraszam więc Was wszystkich, siostry i bracia, do udziału w nabożeństwach i spotkaniach Tygodnia Powszechnej Modlitwy o Jedność Chrześcijan. W sposób szczególnie zapraszam do Opola na obchody Dnia Judaizmu, które właśnie u nas będą miały charakter ogólnopolski. 17 stycznia spotkamy się z naszymi „Starszymi Braćmi w wierze” po to, aby rozważać wspólne dla nas biblijne przesłanie Starego

Przymierza, aby lepiej poznać istotne elementy kultury żydowskiej i wspólnie się modlić. W tym dniu o godz. 18.00 będzie odprawione okolicznościowe nabożeństwo w kościele seminaryjno-akademickim w Opolu przy ul. Drzymały 1a. Zwieńczeniem będzie koncert muzyki i śpiewów żydowskich o godz. 20.00 w auli seminaryjno-akademickiej.

Umiłowani w Chrystusie Panu Siostry i Bracia,

nie ulega wątpliwości, że tylko Bóg może uleczyć skutki podziałów i przywrócić nadzieję odbudowania podstawowych więzów między nami. Zechciejmy więc otworzyć szeroko nasze serca na objawioną nam przez Chrystusa tajemnicę Jego miłości, aby upowszechniała się przez nas „wiara, która działa przez miłość” (Ga 5,6). Niech ten szczególny czas dorocznej, wzmożonej modlitwy chrześcijan o jedność i wspólnej modlitwy chrześcijan z wyznawcami wielkich religii monoteistycznych będzie okazją do umocnienia w naszych sercach żywej wiary i jej dojrzałego owocowania we wszelkich wymiarach życia. Tego Wam wszystkim życzę i na cały Nowy Rok z radością błogosławię

Wasz Biskup

† Andrzej Czaja

Opole, Uroczystość Objawienia Pańskiego 2013